

ρεία τότε του έβγαλε μιά μικρή σύνταξη, γιατί όχι μόνο έπαυσε στην υπηρεσία της, αλλά έσωσε και τρείς συντρόφους. Μερικά χρόνια έζησε με τη σύνταξη του. Έπειτα όμως, έπειδή η Έταιρεία εκείνη χρεωκόπησε, ο άνθρωπος βρέθηκε χωρίς πόρο ζωής και τότε μπήκε στον Τρουιέρα να κάνει τον κυλιστή. Τον έλεγαν δάσκαλο, γιατί ήξερε πολλά πράγματα που δεν τα ξέρουν συνήθως οι εργάτες και μιλούσε γι' αυτά, όλος καμάρι για τη σοφία του.

Γνωρισθήκαμε στο τραπέζι και γρήγορα με συμπάθησε. Έμένα μου άρεσε να ρωτώ για να μαθαίνω, εκείνος τρελλαίνονταν να μιλή για να διδάσκη κι' έτσι γινήκαμε άχώριστοι. Στο άνθρακωρυχείο, που συνήθως δεν παραμιλούν, μās έβγαλαν λογάδες.

Όταν άξαφνα ρωτούσα πόν θεϊο Γάσπαρο: «Τί πράγμα είναι αυτός ο γαιάνθραξ;» μου αποκρίνονταν: «Κάρβουνο που βρίσκεται μέσα στη γη». Άλλά η απάντηση αυτή δεν με ικανοποιούσε, γιατί ο Βιτάλης με είχε μάθει να μην εύχαριστούμαι με τόσο λίγα. Πολύ διαφορετικά μου αποκρίθηκε ο Δάσκαλος όταν του έκαμα την ίδια έρώτηση.

— Ο γαιάνθραξ, μου είπε, είναι κι' αυτός κάρβουνο από ξύλο. Άντι να ρίχνουμε στα τζάκια μας δένδρα της εποχής μας, που άνθρωποι σαν και σένα και σαν έμένα τα έκαμαν κάρβουνο, ρίχνουμε δένδρα από δάση πολύ παλιές εποχής, που τα έκαμαν κάρβουνο, δυνάμεις φυσικές, έννοω πυρκαϊές, ήραιοτεία, σεισμοί.

Κι' έπειδή τον κοίταξα έκπληκτος:

— Σήμερα δεν έχουμε καιρό να μιλήσουμε γι' αυτά, μου είπε. Άύριο όμως είναι Κυριακή. Έλα στο σπίτι μου να σου τα εξηγήσω. Έκει έχω μιά συλλογή από γαιάνθρακες κι' άλλα όρυκτά, που πολλά θα σου μάθω. Γιατί άλλο να σου τα λέγω, κι' άλλο να τα βλέπης με τα μάτια σου. Έδω με λένε Δάσκαλο κοροΐδευτικά. Θα ιδής όμως πως ο Δάσκαλος κάτι αξίζει. Γιατί ο άνθρωπος δεν είναι μόνο χέρια, είναι και μυαλό. Έτσι κι' εγώ, στην ηλικία σου, ήμουν περίεργος. Ζούσα 'ς ένα άνθρακωρυχείο κι' ήθελα να ξέρω τι έβλεπα γύρω μου καθημέρα. Ρωτούσα τους μηχανικούς για όλα και διάβαζα μονάχος μου. Όταν έχω κανείς καλή μάτια και βάζει και τα γυαλιά που μās δίνουν τα βιβλία, στο τέλος βλέπει πολλά πράγματα. Τώρα δεν έχω πλέον καιρό να διαβάζω, ούτε λεπτά να γοργώ βιβλία έχω όμως ακόμα τα μάτια μου και τα κρατώ άνοιχτά. Έλα αύριο. Μ' εύχαρίστησέ μου θα σε μάθω και σένα να βλέπης γύρω σου.

Την άλλη μέρα, είπα στο θεϊο Γάσπαρο πως ήθελα να πάω στο Δάσκαλο.

— Ά! μου αποκρίθηκε γελώντας, βρήκε άνθρωπο για να λειμάρη. Πήγαι-

νε, παιδί μου, αφού το επιθυμείς. Πάντα κάτι θα μάθης. Πρόσεξε όμως να μην υπερηφανευθής. Άν ο Δάσκαλος δεν ήταν περήφανος, θάταν ένας καλός άνθρωπος.

Ο Δάσκαλος δεν κατοικούσε, όπως οι περισσότεροι εργάτες, μέσα στην πόλη, παρά έξω, μακριά, στις Σηλίες, — έτσι λέγεται αυτό τό μέρος, γιατί έκει-κοντά, στο πλευρό του βουνού υπάρχουν ένα σωρό τρύπες, — στο σπίτι μιάς γρηάζ, που ο άντρας της, εργάτης, είχε σκοτωθώ σε κάποια κατάρρευση. Το δωμάτιό του ήταν σχεδόν υπόγειο και τόσο υγρό, που στα ξύλινα πόδια του κρεβάτιού του φύρωναν μανιτάρια. Μά γι' αυτό, ο άνθρωπος συνειθισμένο να ζή στην ύγρασία του άνθρακωρυχείου αυτό δεν είχε σημασία. Το έφθανε που ήταν κοντά στις σπηλιές εκείνες, για να τις φάγνη και να πλουτίσει την όρυκτολογική συλλογή του, και που είχε αρκετό τόπο για να ραδιάζει όπως ήθελε τα κομμάτια της.

Με προϋπάντησε καθώς μπήκα και με χαρούμενη φωνή μου είπε:

— Σου έτοιμάσα και μιά μικρούλα δα' γιατί αν τα παιδιά έχουν αυτά και μάτια, έχουν όμως και λαρύγγι και, για να τάχη κανείς καλά μαζί τους, πρέπει να τους τα ικανοποιή όλα!

Η μικρούλα δα' που έλεγε ο Δάσκαλος, ήταν ψιμένα κάστανα, που θα τρώγαμε με κρασί άσπρο, όπως συνειθίζον πολύ στην Κεβέννα.

— Έστερα, έπρόσθεσε, θα μιλήσουμε και, μιλώντας, θα σου δείχνω τη συλλογή μου.

Ο έφορος ενός Μουσείου δεν θα έπρόφερε τη λέξη συλλογή με περισσότερη περηφάνεια. Η αλήθεια όμως είναι, πως η συλλογή του Δασκάλου φαίνονταν πολύ πλούσια, καθώς έπιανε όλο το δωμάτιο, με τα μικρά της κομμάτια τοποθετημένα σε ράφια, στους τοίχους, και με τα μεγάλα κατάχαμα. Είκοσι τώρα χρόνια, ο μεταλλευτής έμάζεψε με πάθος, τι περίεργο εύρισκε κι' έπειδή τα μεταλλεία του Διδόνα είναι πλούσια σε άπολιθώματα, — παληά φυτά άποτυπώμένα άπάνω στην πέτρα, — είχε πραγματικά: σπάνια δείγματα, που θάποτελευσαν την ευτυχία ενός γεωλόγου και όρυκτολόγου.

Άμα τελειώσαμε τη μικρούλα δα' μας, ο Δάσκαλος άνυπόμονος να μιλήσει ότι κι' εγώ νακούσω, άρχισε να μου δείχνει και να μου λέει:

— Άκου λοιπόν, αφού θέλεις να μάθης τί είναι ο γαιάνθραξ. Θα σου το εξηγήσω με λίγα λόγια, όπως μπορώ, μά θα το καταλάβης καλύτερα, βλέποντας τη συλλογή μου. Η Γη που κατοικούμε, δεν ήταν πάντα όπως τη βλέπουμε σήμερα. Μιά φορά, παραδείγματος χάρη, η χώρα μας ήταν σκεπαμένη

από φυτά που σήμερα δεν φυτρώνουν παρά μόνο στα πολύ θερμά κλίματα. Έπειτα ήλθε μιά αλλαγή, μιά αναστάτωση κι' η βλάστηση εκείνη αντικαταστάθηκε από άλλη, διαφορετική, κι' αυτή πάλι από άλλη, και πάει λέοντας, 'ς ένα διάστημα από χιλιάδες, από εκατομμύρια ίσως χρόνια. Όλ' αυτά τα παληά φυτά και τα δένδρα, καταχωμένα, τώνα' πάνω στ'άλλο, έσχημάτισαν τα στρώματα που γαιάνθρακος. Άν δεν πιστεύεις, θα σου δείξω τώρα αρκετά κομμάτια από κάρβουνο και προπάντων από πέτρα, που διατηρούν άπάνω τους άποτυπώματα διαφόρων φυτών, όπως στο λεύκωμα ενός βοτανολόγου.

Μου έδειξε μερικά τέτοια κι' έξακούουητε:

— Τώρα θα μ' έρωτήσης πως έγινε αυτή η συσώρευση των φυτών και των δένδρων, ώστε να σχηματισθούν στρώματα γαιάνθρακος μέσα στα σπλάχνα της γης. Έδω, τι κι' αν σου πω, θα σε γελάσω, γιατί κι' οι σοφοί δεν το έχουν εξηγήσει ακόμα. Άλλοι λένε πως κάποτε τα πήρε η θάλασσα κι' όλα μαζί τα έβγαλε 'ς ένα μέρος που καταχώθηκαν. Άλλοι λένε πως κατακάθισαν επί τόπου, μονάχα τους, ξεριζωμένα από ένα σεισμό. Άδιάφορο. Το βέβαιο είναι πως ο σημερινός γαιάνθραξ έγινε από την παληά εκείνη βλάστηση. Και ξέρεις πόσα χρόνια χρειάστηκαν, για να σχηματισθώ ένα στρώμα τέτοιο τριάντα μέτρα παχύ; Οι σοφοί το λογάριάζουν κι' αυτό: Πεντακόσιες χιλιάδες το λιγώτερο! Έλα τώρα, αρκετά σου είπα για ναχης μιά ιδέα. Πρέπει να ιδής και τη συλλογή μου.

Η έπίσκεψη βάσταξε ως το βράδυ, γιατί σε κάθε κομμάτι πέτρας, σε κάθε άποτύπωμα φυτού, ο Δάσκαλος ξανάριζε τις εξηγήσεις του. Κι' έτσι μόλις να καταλάβω καλά, ό,τι στην αρχή μου φάνηκε τόσο έκπληκτικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Η πλημμύρα.

Την άλλη μέρα, ξαναταμωθήκαμε στο άνθρακωρυχείο.

— Λοιπόν, ρώτησε ο θεϊος Γάσπαρος, εύχαριστήθηκες, Δάσκαλε, από το παιδί;

— Ναι, ναι! έχει αυτά και φαίνεται πως σε λίγο θάχη και μάτια.

— Για την ώρα, ως έχω μόνο χέρια, και βλέπουμε! είπε ο θεϊος Γάσπαρος.

Και μου έδωσε ένα λαστό, για να τον βοηθήσω να ξεκολλήσω ένα κομμάτι κάρβουνο, που το είχε κόψει από κάτω και κρατιούνταν μόνο από πάνω.

Έστερ' άρχισα να κυλώ το βαγονάκι μου ως το πηγάδι της Άγίας Άλφονσίνας. Είχα κάμει αυτό το δρόμο τρείς φορές όταν, από το μέρος του πηγαδιού, άκουσα ένα κράτο τρομακτικό, που ποτέ

είχ' άκούσει τέτοιο, όσον καιρό έρ-ζέμουν στο άνθρακωρυχείο. Ήταν κάτρευση, βούλιασμα, καταστροφή! Άνίσθηκα, ο κρότος εξακολουθούσε ά-κρότος. Μά τί ήταν; Το πρώτο μου έθημα ήταν τρόμος και συλλογίσθηκα τρέξω στη σκάλα, να βγώ, να γλυτώσω... Μά με κοροΐδευαν τόσο συχνά τους ρόβους μου, που η ντροπή μ' έμε να μείνω. Μπορούσε να μην ή- και τίποτα επικίνδυνο...

Άξαφνα, ένα τόγμα ποντικών πέρασε 'μπ' απ' τα πόδια μου τρέχοντας, σαν ήπικου, που το βάζει στη φευγάλα.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΚΑΙ Ο ΡΩΜΗΟΣ,

Άγαπητοί μου,

ΠΟΛΛΟΙ από σās, και μάλιστα οι πιο νέοι, στοχάζονται πως δεν θα είχατε καμμία ιδέα για τον Σουρή και θάπορησατε όταν διαβάσατε, την άλλη φορά, πως ζούσε ως προχθές μεταξύ μας ένας τόσο σημαντικός ητής. Η κι' αν ξέρατε τίποτα γι' τον, θάταν ίσως μόνο τόνονά του.

Πολλά φυσικό! Γιατί αν ο «Ρωμήος», περιέφημη στον κόσμο έφημερίδα του Σουρή, έβγαине ακόμα ως πέρσι, δεν θα όμως τη δημοτικότητα εκείνη που ζουνταν έδω και είκοσι χρόνια. Ο έδιάβαζαν εκείνο τον καιρό, είτε μι- ήταν, είτε μεγάλοι, μόνον αυτοί που καλά τί ήταν ο Σουρης και τί η έφημερίδα του. Όλα τα πράγ- τα, βλέπετε, έχουν άκμη και παρα- Τά τελευταία χρόνια, γέρος πιά, Σουρης δεν έγραφε με την ζωηρότη- με το κέφι της ώριμης ηλικίας και αυτό ο «Ρωμήος» του δεν έκανε πιά γρή έντύπωση, ούτε καν στους πα- ρός του θαυμαστές. Είχε παρακμά- Άλλά τί σημαίνει; Από την άκμη, πρέπει να κρίνεται ο ποιητής κι' η ή του Σουρή στάθηκε θαυμαστή. Τον καὸν φοβερά όσοι τον κρίνουν από τς τελευταίους ξέθωρους «Ρωμηούς», τς θάδικούσαν και τον Βίκτωρα Ουγ- παραδείγματος χάρη, όσοι θα τον ναν από τον «Τορκουεμάδα», το μα που έγραψε όταν ήταν ένενήντα νων...

Σας είπα την άλλη φορά, πως ο Σου- ρς, έκτος από το «Ρωμήο», έγραψε ένα πλήθος ποιήματα «σοβαρότερα» τα τύπωσε σε κάμποσους τόμους. Άλλά απ' αυτά είναι βέβαια έξοχα, άπάντων από εκείνα που βρίσκονται

στο «Φασουλή Φιλόσοφο». Τί τα θέλετε όμως! Ο Σουρης, ο αληθινός Σουρης, βρίσκεται όλος μέσα στο «Ρωμήο», και μου φαίνεται πως η Συλλογή εκείνη που σās έλεγα την άλλη φορά — η Συλ- λογή η προωρισμένη να ζήση, — θάπο- τελεσθώ μιά μέρα μόνο από χαρακτηρι- στικά κομμάτια, δημοσιευμένα στην έ- φημερίδα του. Γιατί ήταν ο καθρέ- πτης της Ρωμηοσύνης ή σατυ- ρική αυτή έφημερίδα στην εποχή της. Πρόσπα και πράγματα τα παρούσαζε από την κωμική τους όψη, αλλά και στην πραγματική τους, κατά βάθος, ύπόσταση. Κι' όταν φιλομετρή κανείς τους παληούς αυτούς «Ρωμηούς», βλέπει να περνά μπροστά του το Ρωμαϊκό, τον καιρό της βασιλείας του Γεωργίου, με όλα του τα γελόια, τις άδυναμίες, τις άτέλειες, τα έλαττώματα. Κι' αυτά ήταν τότε πολύ περισσότερα και βαρύτερ' από τα προτερήματα. Μ' ένα στίχο μόνο, πολλές φορές, μ' ένα έπίγραμμα, ο Σουρης έχαρκτηρίζει καλύτερα — και μην άκούτε λόγια! — παρά ότο θα τό- κανε άλλος με όλόκληρο βιβλίο. Κι' ο αληθινός Φασουλής Φιλόσοφος, ο εκείνος που παρατηρούσε κι' έκρινε το καθετί που συνέβαινε γύρω του, ήταν ο Φασουλής εκείνος, που σε κάθε φύλλο του «Ρωμηού» κουθέντιαζε τόσο εύ- θυμα με τον Περικλέτο.

Πολλοί τώρα θέλουν να πουν, πως το μαστρίγμα του Σουρή ήταν πολύ μαλα- κώτερο απ' όσο άπαιτούσε η έλευσι- νή εκείνη εποχή, και μάλιστα πως δεν ήταν σάτυρα καθόλου, παρά μιά απλή ευθυμογραφία σε στίγους με πλού- σιες όμοιοκαταληξίες. Έχουν λάθος. Πολύ συχνά η σάτυρα του Σουρή ήταν από τις πιο τσουχτερές και κάποτε έ- πληγυνε βαθύτατα. Θυμώδην μερικούς «Ρωμηούς» του 1897, μετά την ήτα του έλληνικού στρατού και την άτακτη εκείνη φυγή. Τέτοια αίματηρή σάτυρα, έναντίον των υπευθύνων της καταστρο- φής, δεν ξαναγράφτηκε στην Ελλάδα! Η αλήθεια είναι πως στα καλά καθού- μενα ο Σουρης περιωρίζονταν 'ς έν' ά- καχο σκώμμα, που κινούσε μόνο το γέ- λιο. Στις εξαιρετικές όμως περιστάσεις, το σκώμμα του άλλαζε σε σάτυρα, που μαζί με το γέλιο προκαλούσε και την όργη, την αγανάκτηση κατά του κακού, που είναι κι' ο μόνος σκοπός της σάτυρας.

Ο «Ρωμήος», — το κυριώτερο έργο του Σουρή, — ιδρύθηκε κατά το 1884. Πρωτύτερα, ο Σουρης έγραφε σε διάφο- ρες σατυρικές έφημερίδες, με τόνονά του γραμμένο γαλλικά — Souris — που περνούσε έτσι για ψευδώνυμο. Έστερ' από δυό-τρία χρόνια, σκέφτηκε ναρίση την έφημερίδα του, για να δώση εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο, — ήταν πρό πολλού τελειόφοιτος της Φιλολογίας. Ο μα-

καρίτης Σεμιτέλος τον άπέριψε στα λα- τινικά. «Εύτυχώς» είπε η Διάπλασις όταν ανέφερε, στη νεκρολογία του Σου- ρή, αυτό το περιστατικό. «Εύτυχώς», ξαναλέω σήμερα κι' εγώ. Γιατί, αν ο Σουρης έπαυσε τότε το δίπλωμά του, θα χάναμε ίσως το σατυρικό ποιητή, για ναποκτήσουμε ένα κοινότατο δάσκαλο. Για ναπορριθώ όμως «μετά πολλών επαί- νων» — όπως έγραψε ο ίδιος, κι' από τότε η άσπεία αυτή φράση έμεινε σαν παροι- μία, — αναγκάστηκε να ξαναρχίση το «Ρωμήο» του και να τον εξακολουθήση τριάντα ακόμα χρόνια. Έτσι ο Σουρης δεν έγινε ποτέ δάσκαλος, έγινε όμως ο μεγάλος Σουρης, έν' από τα μετρημέ- να καμάρια της Φιλολογίας μας.

Στάθηκε ακόμα ένας καλός, και τίμιος άνθρωπος. Δεν είχε κανέν' από τα σιχαμερά εκείνα έλαττώματα που έχουν κάποτε οι μεγάλαλοι ποιητές... Άγαθος και ήμερος σαν παιδί, δεν ήξερε ούτε φθόνο ούτε έχθρα. Άφωτισμένο, στην εργασία του, στην οικογένειά τους στους φίλους του, έζησε πάντα περι- στοιχισμένος από στοργή. Στις τρικυ- μίες πάλι, στα δυστυχήματα, είχε την ύπομονη και τη γαλήνη ενός αληθινού φιλοσόφου. Έλεγαν πως ήταν «φύσει μελαγχολικός» και τόβρισκαν παράξενο για ένα τόσο εύθυμο ποιητή. Έγώ, που τον έν γνώρισα πολύ, μου φαίνεται πως ήταν το έναντίο. Γελούσε με την καρδιά του ο άνθρωπος κι' έκανε και τους άλλους να γελούν. Δεν μιλού- σε βέβαια και δεν άνοίγονταν εύκο- λα 'ς όλους. Μά στους στενούς του φίλους, τα βράδια, στο σπίτι του, αφού έφευγαν οι ξένοι, διηγούνταν άτέλειωτα τα πιο παιδρα πράγματα, και θυμώμαι πως όσάνο στη ζωή μου έχω γελάσει τόσο, όσο όταν άκουγα από το στόμα του Σουρή διάφορες αναμνήσεις της έμπορι- κής, της θεατρικής και της έκκλησια- στικής του ζωής. Γιατί έκαμε κι' έμ- πορος στο Ταϊγάνι της Ρωσίας — ο Σουρης! — και ήθοποιός για ένα φεγγά- ρι, και... παπαδοπαίδι.

Άλήθεια, τα έκκλησιαστικά τα ήξερε από παιδί όσο κανένας... ποιητής! ήταν χριστιανός εύσεβέστατος κι' απ' όλες τις τιμές που έλαβε στη ζωή του, καμμία δεν τον συγκίνησε όσο ο Σταυ- ρός του Παναγίου Τάφου, που του έ- δωσε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΡΩΠΑ

2.

Όταν σάκούω να χτυπής, καμμένα, κάθε δαίλι, Τρέχω στο είκονοστάσι μας να νάψω το καντήλι. Και το γλυκό του νοιόθω φως, μπροστά στην Παναγία μου, Μέσα και μέσα να περνά τη μαύρη την καρδιά μου. Ψ. Κ.

ΜΙΑ ΚΑΚΗ ΠΡΑΞΗ

(Του Ch. Monselet)

Δέν είμ' ευχαριστημένος από τον έ-
αυτό μου: Έκαμα μιὰ κακή πράξη. Μιά
μέρα, τώρα τελευταία, — ήταν Δεκέμ-
βρης μήνας, — είχα βγῆ ἔξω με τὰ πρῶ-
τα κρύα. Ὁ ἀγέρας έτισουζε σάν νά σέ
χτυποῦσε με ξυράφι, τὸ λιθόστρωτο ἡ-
ταν ξερό καὶ ἡχηρό. Οἱ διαβάτες νόμι-
ζες πὼς ἔφρευαν παρὰ πὼς περπατοῦ-
σαν.

Τὸ κρῦο δὲ μ' ἀρέσει καὶ γι' αὐτὸ εἶ-
χα πάρει ὅλα μου τὰ μέτρα ἐναντίον
του: Στὴ ράχη μου είχα ρίξει ἕνα παλ-
τὸ ἀρκετὰ χοντρό, ἕνα πλατὺ σάλι σκέ-
παζε καλὰ τὸ στόμα καὶ τ' αὐτιά μου,
καὶ τὰ χέρια μου ἦταν γωμένα σέ γου-
νωτὰ πέτσινα γάντια. Ἐτσι κουκουλω-
μένος περπατοῦσα χτυπώντας τὰ τακούνι
μου, ἀψήφιστα σὲ κρῦο, καὶ με γεμάτο
γελαστὲς ιδέες τὸ μυαλό μου.

Σ' ἕνα σταυροδρόμι, μιὰ γυναίκα, ἀκ-
κουμπισμένη στὸν τοίχο, κρατοῦσε ἕνα
παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της. Μοῦ ἄπλωσε
τὸ χέρι καὶ μουρμούρισε:

— Κάμετε μιὰ ἐλεημοσύνη, κύριε,
σᾶς παρακαλῶ.

Πέρασα χωρὶς ν' ἀπαντήσω, γρήγορα-
γρήγορα, με τὴν πρόφαση πὼς είμαι βια-
στικός, πὼς ἦταν ἀργά, καὶ πὼς ἕνας λο-
γικός ἄνθρωπος δὲν μπορούσε βέβαια νά
σταματήσει, νά βγάλῃ τὰ γάντια του, νά
ξεκουμπώσει τὰ παλτά του καὶ νά βγάλῃ
τὸ πορτοφόλι του, με κίνδυνο νά πα-
γώσουν τὰ δάχτυλά του, ὕστερα ἀπὸ τό-
σες φροντίδες πού ἔκαμε γιὰ νά κρατη-
θῇ ζεστός.

Καὶ σάν γιὰ νά δώσω περισσότερη
σημασία στὸν συλλογισμό αὐτό, νόμισα
καλὸ νά βιάσω τὸ βῆμα μου.

Μὰ ἡ φτωχή γυναίκα με πῆρε ἀπὸ
πίσω. Τὴν ξαναβρῆκα πλατὶ μου νά μοῦ
ἀπλώνῃ τὸ χέρι καὶ νά μουρμουρίζει ἀ-
κόμα:

— Μιὰν ἐλεημοσύνη, σᾶς παρακα-
λῶ, κύριε.

Ὅσο γρήγορα κι' ἂν ἦταν ἡ ματιά
πού τῆς ἔρριξα, μπορούσα νά ξεχωρίσω
πόσο τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε χλωμὸ
καὶ κουρασμένο.

Ἐρριξα μιὰ φευγάτη ματιά καὶ σὲ
παιδάκι. Καὶ σᾶς ξομολογοῦμαι πὼς,
γιὰ μιὰ στιγμή, ἔδιστασα.

Καὶ ὅμως τράβηξα τὸ δρόμο μου.
Νομίζω μάλιστα, καὶ νά με συχωρέσῃ
ὁ Θεός, πὼς γιὰ νά δικαιολογήσω τὴν
ἀπόφασή μου, περπατοῦσα νά καταπεί-
σω τὸν ἑαυτο μου πὼς σίγουρα είχα νά
κάμω με κάποια ψευδοζητιάνια, πού είχε
τὴ ζητιανειὰ γιὰ ἐπάγγελμα, σάν τό-
σες...

Δέν ἔφτασα τὸ τέλος τοῦ δρόμου καὶ
ξαφνικά, ὅ,τι είχα μέσα μου τίμιο, δι-
καιό καὶ σπλαχνικό, ἐπαναστάτησε.

— Ἄ, τί ἄθλιος πού είμαι! είπα.
Καὶ ξαναγύρισα βιαστικός.
Δέν μπορούσα νά τὸ χωνέψω, πὼς
μόρεσα νά φτάσω σέ τὴν ἀδιαφορία
καὶ σκληρότητα.

Μὰ σάν ἔφτασα σὲ σταυροδρόμι, δέν
εἶδα πιά τὴ φτωχή γυναίκα.

Κοίταξα γύρω μου παντοῦ. Κόπος
χαμένος.

— Δέν μπορεῖ νά ναι μακριά, είπα
μέσα μου.

Σταμάτησα ἕνα λούστρο πού περνοῦσε.

— Μήπως εἶδες, τώρα δά, ἀπ' ἐδῶ,
καμμιὰ ζητιάνια με τὸ παιδάκι της;

Τὴν είχε ἰδεῖ, μὰ δέν ἤξερε ἀπὸ πού
τράβηξε.

— Θέλω νά τὴν ξαναβρῶ! Θὰ τὴν
ξαναβρῶ, ἔλεγα κάθε τόσο φουρισμένος.

Πῆρα τὸ δρόμο πού βγάζει στὴν ἐξω-
τερικὴ λεωφόρο. Κανείς, τίποτε!

— Ὡ Θεέ μου, συλλογιζόμουν. Ποῦ
νὰ πῆγε, τί νὰ γίνηκε; Φαίνονταν τόσο
κουρασμένη! μόλις κρατιώνταν, ἡ φωνή
της ἔτρεμε. Κι' ἐγὼ μπορούσα νά γυρί-
σω τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ τέτοια φωνή!

Ἡ ἐπιμονή της δέν ἦταν ἀπὸ τίς συν-
ειθισμένες. Ὡ! Πρέπει νά τὴν ξανα-
βρῶ. Καὶ τὸ παιδάκι της!... Τυλιγμένο
στὰ κουρέλια, τόσο μικρὸ καὶ νά παλεύῃ
ἀπὸ τὸ κρῦο, κοιμισμένο ἀπὸ τὰ κλά-
ματα, ἀπὸ τὴν πείνα!... Γιὰ νά τὸ
βγάλῃ ἔξω μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ καὶ γιὰ
νά ζητιά ἐλεημοσύνη γι' αὐτό, ἂ, χω-
ρὶς ἄλλο δέν θάχε πιά οὔτε μιὰ τρύπα
νά ζαρώσει, θὰ ἔξαντλησε κάθε της μέ-
σο, θὰ πούλησε ὅ,τι είχε καὶ δέν είχε...

Κι' ἐγὼ!...

Ἐκλεισα τὰ μάτια μου, ἐβούλωσα
ταῦτιά μου!... Ὡ! τί ἄθλιος καὶ τί ἐλε-
εινός!

Ἦμουν ἀπελπισμένος. Γύρισα ἀπὸ
ἄλλο δρόμο σὲ τρίστρατο. Κι' ἐγὼ δέν
ξέρω τί θάδινά γιὰ νά ξανάβρω αὐτὴ τὴ
γυναίκα. Τὸ μυαλό μου ἦταν γεμάτο
μαῦρες ὑποψίες. Συλλογιζόμουν πού
μπορεῖ νά ὀδηγήσῃ ἡ ἀπελπισία μιὰ ὑ-
παρξὴ πού πεινᾷ.

Ἀλλοίμονο! ὅλος ὁ κόπος μου πῆγε
ἀνώφελος!

Γύρισα σίτι μου σκοτεινός, με τὸ κε-
φάλι κάτω. Οὔτε κρῦο πιά, οὔτε ἀγέρα
συλλογιζόμουν, παρὰ μόνο τὴ φτωχή
γυναίκουλα με τὸ παιδί της.

Ἄ! δέν είμ' ευχαριστημένος ἀπὸ τὸν
ἑαυτο μου: Έκαμα μιὰ κακή πράξη.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς, 'ς ὠρισμένῃ
περίπτωσι, ἔξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ποτελέ-
σματα πού θὰ ἔφερνε ἡ ἀντιθετὴ κακία
καὶ βρίσκεται 'ς ἀντίστροφο λόγο πρὸς
αὐτά.

Σάν τύχη περίστασι, λιγώτερο διστά-
ζουμε γιὰ νά σώσουμε τὴ ζωὴ τοῦ ἀ-
σπονδότερου ἐχθροῦ μας, παρὰ γιὰ νά
τοῦ προσφέρουμε κάποια ἀσήμενη ἐκ-
δούλευσι.

Νομίζουν συνήθως πὼς, ὅταν κανεὶ
ἀγαπᾷ κάποιον, τίποτα δέν μπορεῖ νά
τοῦ ἀρνηθῇ. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς
ἀμα κανεὶς δέν ἀγαπᾷ ἀρκετὰ, δέν
βρίσκει ποτε τὸ θάρρος νάρνηθῇ.

Ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἔχει μιὰ ὠρι-
σμένη θερμοκρασία καὶ μιὰ ὠρισμένη
ποσότητα αἵματος, ἔτσι ἔχει καὶ μιὰ
ὠρισμένη ποσότητα θελήσεως. [Τὸ μόν-
λοπὸν πού μπορούμε καὶ πρέπει νά κά-
μουμε, εἶναι νά προσέξουμε γιὰ νά δοθῇ
ἡ σωστὴ κατεύθυνσι στὴ θέλησι αὐ-
τὴν ὠρισμένη.

Ὅταν τὸ κάτι πού κατορθώσαμε, δέν
εἶναι τέτοιο πού, καὶ χωρὶς ν' ἀπαντοῦ-
σαμε στὴν ἐκτέλεσή του κανένα ἐμπό-
διο, θὰ μπορούσαμε γι' αὐτὸ νά ὑπερη-
φανευθῶμε, δέν πρέπει νά καυχώμα-
στε παρὰ μόνο γιὰ τὴν καταβάλαμε μερί-
κὴς δυσκολίες. Ἀς ξέρουμε ὅμως πὼς
τίποτ' ἄλλο δέν ἐκάμαμε καί, σάν τὸ
Ἀπόστολο, ἂς καυχώμαστε μόνο γιὰ τὴν
ἀδυναμία μας.

Δέν θαυμάζει κανεὶς συνήθως αὐτοῦ
πού τοῦ μοιάζουν. Κι' ὁ λόγος εἶναι πὼς
αὐτοὶ δέν μποροῦν νά τοῦ προσφέρουν τί-
ποτα περισσότερο ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυ-
τοῦ.

Λέει ὁ λαός: «γιατί;» κι' ἀπαντᾷ
«γιὰ νά ρωτᾷς». Πόση σοφία 'ς αὐ-
τὴν μέσα τὴ φράση!

Πιὸ ὁμορφὸ καὶ πιὸ τιμητικὸ εἶναι
σέ κάθε ἀγῶνα, νά νικιέται κανεὶς ἀπὸ
ἕνα ἀνώτερο, παρὰ νά νικᾷ ὁποιους δὲν
ἄξιζε νάγωνισθοῦν μαζί του.

Παντοῦ στὴ φύσιν δικαιοσύνη κι' ἰσο-
ροπία: Ἀν οἱ μεγάλοι μεταχειρίζων-
το πὼς θέλουν τοὺς ἀδυνάτους, μὰ κι'
δεύτεροι εἶναι ἐλεύθεροι νά σκέπτονται
ὅ,τι ἄξιζει γιὰ τοὺς πρώτους.

Κάθε πράξι πηγάζει ἀπὸ ἕνα συν-
σθημα. Ὅλα τὰ συναισθήματα, πού αὐ-
τὰ ἀπορρέει τὸ κακό, ἀνάγονται
ἐνα μόνο: σὲ φιλότιμο. Ε.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY]

Ζ'. (Συνέχεια)

Ὡστόσο ὁ Ραντί-Γκρί γύρισε στὴν
κάμαρά του καὶ τὸ πρῶτο πού ἔκαμε
ἦταν νά διηγηθῇ στὸν Ἀρλεκίνο ὅλα
ὅσα είχε ἰδεῖ καὶ ἀκούσει.

Ὁ Ἀρλεκίνος χάρηκε ὑπερβολικά
γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ θησαυροῦ κι' ἐ-
σύστησε στὸν Ραντί-Γκρί νά μὴν πῇ
λέξι στὸς συντρόφους, γιὰ νά τὸν βάλ-
λουν σὲ χέρι οἱ δύο τους. Ὁ Ἀράπης
ἐσυμφώνησε στὴν ἐντέλεια καὶ οἱ δύο
κλέφτες ἄρχισαν νά συζητοῦν πότε ἔ-
πρεπε νά γίνῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ κόλπο.

Τὴ νύκτα ἐκεῖνη δέν μπορούσαν, ὅχι.
Πρῶτα γιὰ τὴν ἐπρεπε νά ξεφορτωθοῦν
τὸν Πιερρότο πού τοὺς κατασκόπευε κι'
ἔπειτα γιὰ τὴν εἶχαν συμφωνημένη μιὰ
ἄλλη μικροκλεψία στὴν ὁδὸν Σαίλν-Ὀ-
νιόρε. Τὴν ἀκόλουθη ὅμως νύκτα, ἐλεύ-
θεροι πιά, θάδειάζαν τὸ χρηματοκιβώ-
τιο τοῦ σπιτινοικοκύρη 'τους κι' ἀμέσως
θὰ τῶνταζαν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἢ τὴν
Ἀφρική, ὅπου δὰ ζούσαν ἀφεντάδες!

Θὰ κατοικοῦμε σέ παλάτι, ὠνειρο-
πολοῦσε ὁ Ἀρλεκίνος, θὰ γλεντοῦμε ἀπ' τὸ
πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ καὶ θὰ κάνουμε τραπέ-
ζιαστὰν ἡμερικανικῶτερα πρὸς τὸν τόπου!

Θὰ ἔχουμε καὶ σκλάβοι πολλοί,
ἐπρόσθεσε ὁ Ραντί-Γκρί καὶ μουζικάν-
τες γιὰ νά χορεύουμε μ' αὐτοὺς ὅλα!
Καὶ κτυπώντας τὰ δάκτυλά του σάν
καστανιέτες, ὁ Ἀράπης ἄρχισε νά χορο-
πηδᾷ, ὅπως οἱ ἀγριάνθρωποι ὀλόγουρα
στὶς φωτιές πομπῶν νουνταὶ θύματά τους.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ μπάμπας-Μισταν-
φλουτος μιλοῦσε με τὸν Πιερρότο στὴν
κάμαρά του.

— Καὶ ἡ Κολομπία; ἐλπίζει τώρα;
— Ὡ ναί, ἀπὸ τὴ στιγμή πού τῆς
είπα ὅσα ἔπρεπε, ἐλπίζει πολὺ πὼς ἡ
ἐπιχείρησή σου θὰ ἐπιτύχῃ.

— Ἐγγυῶμαι, κύριε Μιστανφλουτέ!
Οἱ κακοῦργοι δέν ξέρουν πὼς ἔν' ἀγρυ-
πνο μάτι θὰ παρακολουθήσῃ ἀπόψε τὰ
βήματά τους καὶ πὼς αὐτοὶ ὁ κύριος δι-
ευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας θὰ μάθῃ τὸ
μυστικὸ τῶν νυκτερινῶν τους ἐκδρομῶν.

— Καλὴ ἐπιτυχία, μικρὸ μου Πιερ-
ρότε! σέ συμβουλεύω ὅμως νά εἶσαι
ορόνιμος.

— Ἐννοία σας, κύριε Μιστανφλου-
τέ, καὶ θάχω τὸ νοῦ μου καλὰ. Ἐπειτα
ἔχω κι' ἕνα καλὸ πιστόλι, πού μοῦ τὸ
χάρισε ὁ ξάδελφός μου Φανράν Λατου-
λίπ, πρὶν πάῃ στὸν πόλεμο. Θὰ τὸ πάρω
μαζί μου ἀπόψε καὶ στὴν ἀνάγκη θὰ τὸ
μεταχειρισθῶ.

Η'.

Κανόμοιρε Πιερρότε.

Ὅλα τὰ φῶτα σὲ σίτι τοῦ γέρο
Κάσσανδρου ἦταν σβημένα πρὸ πολλοῦ,
(*) Ἰδε εἰκόνα φύλλου 40, σελ. 317.

ὅταν ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί-Γκρί, με
τίς συνειθισμένες τους προφυλάξεις, βγῆ-
καν ἀπὸ τὴν κάμαρά τους, κατέβηκαν
στὸν κῆπο κι' ἀπὸ κεῖ σὲ τὸ δρόμο. Αὐτὴ
τὴ φορὰ ὅμως, με σκοπό, δέν ἐκλείδω-
σαν τὴν ξύρπη.

Ἀρχισαν νά περπατοῦν τοίχο-τοίχο,
γυρίζοντας κάθε τόσο, γιὰ νά βλέπουν
μήπως τοὺς παρακολουθοῦσε κανεὶς. Καὶ
πρὶν φθάσουν στὴ διασταύρωσι τοῦ δρό-
μου, ξεχώρισαν μιὰν ἀσπρὴ μορφή, πού
περπατοῦσε ἀπὸ πίσω τους σὲ σκοτάδι.

— Προσοχή! ψιθύ-
ρισε ὁ Ἀρλεκίνος.

Νά τοις!... Ἀς κάμω-
με πὼς δέν τὸν εἶδαμε...

Κι' ἐξακολούθησαν τὸ
δρόμο τους, ἐνῶ ὁ Πιερ-
ρότος, γιὰ τὴν αὐτὸς ἦταν,
ἐκάνοντι τὸ βῆμά του
με τὸ δικό τους καὶ
προσπαθοῦσε, κρατώντας
πάντα τὴν ἴδια ἀπόστα-
σι, νά μὴ τοὺς χάσῃ
ἀπ' τὰ μάτια του.

Ἐφθασαν ἕνα σταυ-
ροδρόμι πολὺ σκοτεινὸ
καὶ πολὺ κατάλληλο γιὰ
ἐπιθεσι.

— Ἐντὼ σταθοῦμε,
εἶπε ὁ Ραντί-Γκρί στὸν
Ἀρλεκίνο, λογαρια-
στοῦμε με Πιερρότο.

— Ὅχι, ἐδῶ! ἀπο-
κρίθηκε ὁ Ἀρλεκίνος.
καλύτερα νά τὸν τραβή-
ξουμε πρὸς τὸ μέρος τοῦ
Σηκουάνα...

— Καλὸ, καλὸ! εἶ-
πε ὁ Ἀράπης, μένα κα-
ταλαβαίνει σένα, Ἀρ-
λεκίνο. Τὸ Σηκουάνα
ὅμως εἶναι μακριά. Μπο-
ρεῖ μὴν ἔρτῃ ὡς ἐκεῖ...

— Ἄ, μπᾶ! ὁ ἀλευ-
ρωμένος αὐτὸς δέν θά-
φίση εὐκολὰ τὸ κυνήγι
του. Θέλει καὶ καλὰ νά
δῇ πού θὰ πάμε.

Τὰ βήματα μιᾶς πε-
ριπορίας, πού ἔρχονταν
ἀπ' ἀντίκρου, τοὺς ἔκαμαν νά σταματήσουν.

— Ἐλ' ἀπὸ δῶ, μὴν πέσουμε σὲ
στόμα τοῦ λύκου! εἶπε φοβισμένος ὁ
Ἀρλεκίνος.

Κι' ἐτράβηξε τὸ σύντροφό του 'ς ἕνα δρο-
μάκι, πού ἔβγαζε σέ μιὰ μικρὴ πλατεῖα.

Ἀμα ἔφθασαν ἐκεῖ, γύρισαν πίσω τους
κι' εἶδαν τὸν ἐχθρό τους, πού μπῆκε κι'
αὐτὸς σὲ τὸ δρομάκι καὶ προχωροῦσε με
κάποιον δισταγμό. Βέβαιοι πὼς δέν είχε
χάσει τὰ ἴχνη τους, πέρασαν τὴ μικρὴ
πλατεῖα, πού φωτίζονταν ἀμυδρά ἀπὸ
ἕνα μόνον φανάρι, χώθηκαν σέ κάτι ἀλ-
λους δρόμους, στενοὺς καὶ ρυπαροὺς, καὶ

βρέθηκαν ἄξαφνα μπροστὰ στὴ γέφυρα
τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, καμμιὰ τριαντα-
ριὰ πέτρινα σίττι: ἐπτόλιζαν τίς δύο
 πλευρὲς τοῦ γεφυριοῦ. Οἱ κακοῦργοι
κρύφτηκαν στὴν πόρτα ἐνῶς ἀπ' αὐτά
καὶ κεῖ, ἐντελῶς ἀκίνητοι, περίμεναν
νά πλησιάσῃ ὁ Πιερρότος.

Δέν ἄργησε νά φανῇ, προχωρῶντας
σιγὰ καὶ προσεκτικά. Μιά στιγμή φά-
νηκε ἐκπληκτικὸς πού δέν τοὺς ἔβλεπε,
γιατ' ἦταν βέβαιος πὼς εἶχαν μπῇ σὲ

γεφύρι. Σκέφθηκε ὅμως
πὼς θὰ τὸ πέρασαν γρήγο-
ρα-γρήγορα καὶ θὰ χάθῃ-
καν σὲ τὸ λαβύρινθο ἐκεῖνο
τῶν σκοτεινῶν καὶ σκολιῶν
δρομίσκων, πού βρίσκονται
στὴν ἀέναντι ὁχθὴ τοῦ
ποταμοῦ.

Ἐξακολούθησε λοιπὸν
νά περπατῇ ἀνάμεσα στίς
δύο σειρὲς τῶν σπιτιῶν κι'
είχε φθάσει σχεδὸν στὴ μέ-
ση, ὅταν ἄκουσε ἄξαφνα
ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα καὶ
τὴν ἴδια στιγμή αἰσθάνθη-
κε ἕνα σχοινὶ νά τυλίγεται
σφικτὰ σὲ τὸ λαιμό του. Ἐ-
πείσε ἀνάσκελα μισοσπιν-
γμένος κι' ἔκαμε νά φωνάξῃ
βοήθεια! τὸ λαρύγγι του
ὅμως, σφιγμένο, δέν ἔ-
βγαλε κανένα ἦχο. Τότε
θυμῆθηκε τὸ πιστόλι τοῦ
Φανράν κι' ἔχωσε τὸ χέρι
στὴν τσέπη του. Ἀλλὰ τὴ
στιγμὴ πού τὰ δάκτυλά
του ἔπιασαν τὸ κοντάκι
του, τοῦ κόπηκε ἡ ἀναπνοή
καὶ λιγοθύμησε.

Βλέποντάς τον ἀκίνητο
οἱ ἐχθροὶ τοῦ ξετρύπωσαν
ἀπὸ τὸν κρυψῶνα τους καὶ
τὸν ἐπλησίασαν.

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔκαμε ὁ
Ἀρλεκίνος, πέθανε κηλὰ;
Ὁ Ραντί-Γκρί ἔβαλε
τὸ χέρι του στὴν καρδιά
τοῦ Πιερρότου καὶ τὴν ἄ-
κουσε πού κτυποῦσε.

— Ὅχι, ψιθύρισε, λιγοθυμισμένο εἶ-
ναι μόνο.

— Ἀς τὸν πετάξουμε λοιπὸν σὲ πο-
τάμι, ἐπρότεινε ὁ Ἀρλεκίνος. Δέν θὰ ξα-
ναβγῇ ἀπὸ κεῖ γιὰ νά μᾶς μαρτυρήσῃ.

— Νάί, μὰ σιάσου πρῶτα βγάλω
λάσσο νηικό μου.

Κι' ὁ Ἀράπης ξέσφισε τὴ θηλειὰ, ἐ-
κρυψε τὸ σχοινὶ στὴν τσέπη του, σήκωσε
ἔπειτα τὸν Πιερρότο, λιπόθυμο πάντα,
ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἔγνεψε στὸν Ἀρλεκί-
νο νά τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὰ πόδια.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΑΜΠΕΛΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΒΙΝΑΡΑΒ ΤΑΓΟΥ

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΜΟΥ

Έβγαλα από το σπίτι μου το λυχνάρι μου και «έλατε, παιδιά», έφώναξα, «θα φέξω το μονοπάτι σας». Ακόμα ή νύχτα ήταν σκοτεινή κι' άφρατα το δρόμο στη σιωπή του φωνάζοντας: «Φώτισέ με, ω θεία φλόγα, έσποσε το λυχνάρι μου, λυχνάρι κι' εκυλίστηκε».

ΠΑΝΤΟΥ ΟΠΟΥ...

Παντού όπου κι' αν υπάγω κάθε στιγμή σε συναντώ συναξειδωτή. Στών ποδιών σου τραγουδώ τα πατήματα. Εκείνος που τόν άγγίζει ή πνοή σου, δέ λυσσώ στο ρέμα πίσω απ' της όχτης τη μεριά που έπλυνεταί. Το πανί του στών άέρα το άπλώνει άφοβα και άψηφώντας τον ταξιδεύει στα νερά τα φρενιασμένα. Χαιρετισμούς σου έκεινος που τρέχει σε σε δέχεται άδιάφορος κι' άφινει τη θύρα του ολορθάνοχη. Δέ στέκεται να μετρήση αυτός τα κέρδη του ή να θρηνηλογήση για τη ζημία του την άνεπάντεχτη. Η καρδιά του της πορείας του χτυπάει το τύμπανο με σε τα κάνει τα «βήμα» του δρόμου του, συνταξιδιώς του. Απ' το «Τρυγητό» του

Κριενοπράτη

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ

Παραμονή του Εύαγγελισμού. Το σκοτάδι της Σκλαβίας και της ειδωλολατρίας παλαίει με το ούρανιο φως της Δευτεριάς και της Αλήθειας. Απόσπερνο γλυκό, μύνημα της γλυκειάς μέρας που ξεμερώνει. Οι χρυσές σελίδες της Παλιγγενεσίας μας περνάνε ζωντανές απ' τα μάτια μου και με κρατάνε χωρίς κούραση ως τα μεσάνυχτα. Πέφτω για να χωριστώ λίγο απ' την Ψλή κι' ή ψυχή μου πετάει στον Λάβαρο και στις ψαλμωδίες της Άγιας Λαύρας. Γλυκός είν' ο ύπνος, ασύγκριτος όμως σάν σε νανουρίζουν οι γλυκοί τόνοι της δοξασμένης τραγουδιστρίας της Δευτεριάς. Τα χελιδόνια ήλθαν από μέρες για να τονίσουν κι' αυτά ένα ολόχαρο ύμνο στη λευτερωμένη Παρθένα.

Και νάδελα βέβαια να μείνω κάτω παραπάνω στο κρεβάτι σάν μέρα ανάπαυσης, ήθε ο βόγγος

τ' αεροπλάνου, σάν πελώριο ξυπνητήρι, να μου σφυρίξει: «ώρα είναι, τειπέλη, να σηκωθείς». Στην πρώτη ειδοποίηση έκανα τόν κουφό, μα το αδιάκριτο όσο και παράξενο ξυπνητήρι μου φρόνησε δαιμονισμένο: «Ξύπνα, δέ θα πάψω, εάν δέ σηκωθείς». Κι' αν δέν πέφτω έξω, απ' τη φασαρία και τη βουή που ήταν γιομάτος ο άέρας, ο πρωινός μαστρο-φασαρίας πρέπει νακανε πολύ επικίνδυνες μονομαχίες με τη σκεπή του σπητιού μας. Σηκώθηκα, γιατί δέν γινότανε κι' άλλως, κι' έτρεξα να τόν ρωτήσω τί άνεξόφλητους λογαριασμούς είχα μαζί του κι' πνίγονταν από τις κραυγές του δίκην του.

Μόλις όμως πρόβαλα στο παράθυρο, τόν είδα να φεύγει και να μου φωνάζει χαίρεκακα: «Σκάσε! σκάσε! Σάν θέλεις τώρα, ξαναπέσε να κοιμηθείς».

Κυανόλευκο Λάβαρο

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Κοντά στού μύλου μας τη ρόδα που άγογκυλάει το ποταμάκι, ακούγεται να χαιρετά τη φύση του τζιτζικά ή αδιάκοπη λαλιά.

Στο δένδρο άπάνου είναι κρυμμένος και τραγουδάει με βραχνή φωνή. Και κοροϊδεύει την ανθρώπινη (ζωή).

—Πές μου, του λέει το χελιδόνι, δουλεύα έσύ δέν θες να κάμης; με το τραγουδί σου μάς ξεκουφαίνεις (φαίνεις) πώς στη δουλειά του είναι ριγμένο και τρέχει παραξιασμένο, σπόρους από τη γή μαζεύει και στη φωλιά του αποθηκεύει;

—Όχι, για μένα είναι μετρημένες οι λίγες μέρες που θα ζήσω φύγε και άσε με να τραγουδήσω. Μάταια είν' όλα 'ς αυτό τόν κόσμο, δέ θέλω τίποτα, τραγουδι μόνο!

Ρωμής

ΔΥΟ ΨΕΥΤΙΕΣ

Κάποτε ο μικρός Μιχαλάκης έζηλευσε ένα, που ήταν τόσο τεχνίτης ψεύστης, ώστε ο κόσμος τόν εθαύμαζε, κι' αποφάσισε να γίνη ένας τέτοιος ψεύστης κι' αυτός, που να τόν θαυμάζουν όλοι. Την άλλη μέρα λοιπόν, στόν πρώτο φίλο που άπάντησε, είπε: —Ξέρεις, όταν ρίξεις ένα ψαροκόκκαλο στη θάλασσα, γίνεται ψάρι.

Ο φίλος του που δέν ήταν παιδί να πιστεύσει τέτοια ψευτιά, του άπαντά: άδύνατον! και έτοι άρχίζει μια ζοφερή συζήτηση, έπιμένοντας ο ένας ότι είναι δυνατό και ο άλλος άδύνατον. Τότε ο Μιχαλάκης, επειδή τά είχε ά-

σχημα, θέλησε να δώσει τέμμα στη συζήτηση με το έξις ψεύτικο παράδειγμα, που κατά την γνώμη του θα τόν έβγαζε κερδισμένο.

—Άκουσε έδώ, φίλε μου, δέν μπορείς να μου πής ότι είναι άδύνατο, γιατί εγώ ο ίδιος έρριξα ψαροκόκκαλο στη θάλασσα και την άλλη μέρα είδα στο ίδιο μέρος ψάρι.

—Άλλά μήπως δέν μπορούσε, του άπαντά ο άλλος, να περάση εκείνη τη στιγμή, κατά τύχη, άπό το μέρος που έρριξες το ψαροκόκκαλο, ένα ψάρι;

Και ο Μιχαλάκης μας ληστευμένους 'στis δυό άτεχνες ψευτιές που είπε, έμεινε πιο κόκκαλο άπό το ψαροκόκκαλο!

Νικητής του Σκρά

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

26. Τι πράγμα θαυμάζετε περισσότερο εις την φύσιν; Τόν άνθρωπο, το ευγενέστερο μα και αγριότερο ζώο.

27. Ποία τοποθεσία σάς έκαμε ποτέ την μεγαλύτεραν εντύπωση; Η κόκκινη ύψος του ήλιου στην γαλανή θάλασσα. (Αλκης).

28. Ποιον φαγητόν σάς άρέσει περισσότερο; Όταν πεινούμε, και το χειρότερο μάς φαίνεται κάλλιστο. (Κύνος).

29. Προτιμάτε σκληρόν ή μαλακόν στρώμα; Και τα δυό, δηλαδή, κατά την περιστάσι. (Ανοικτοκαρδος).

30. Ποιον έθνος αγαπάτε περισσότερο; Εκείνα που μάς αγαπούν. (Φαίδρα).

31. Όλα τα έθνη χωρίς καμία διάκριση. (Παγκόσμιος Όνηρος).

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί δέ θέλεις στη γιαγιά να πές με τη Φανή, Κακό; —Γιατί... γιατί, καλή μαμά, της τέλειωσες όλο τα γλυκό!

—Εστάλη υπό της Γλυκ. Άναμνήσεως *

Δυό έφέραν κατσικάκια Στην αύλή του Βασιλάκη: Ένα μαύρο κι' ένα άσπρο. —Γάλα κράζει το παιδάκι. —Υστερα όμως, θυμωμένο (γιατί τόπιε ή Μαρίκα)

—Κι' έγώ, λέει, καφέ θαδρέξω. Απ' τη μαύρη την κατσικά! Έστάλη από το Φιδόρο του Λεβάντε

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδεύων την λύσιν με 10 λεπτά θα λάβη άλλως μέρος εις τήν Κλήρωσιν. Εάν θέλη να δημοσιευθή και τώνομά του εις τούς Δύτας, πρέπει να έσκηλείση λεπτά 25 εις γραμματόσημο).

α.) Παλίνιον

Έστάλη υπό του Άράτου

		ΣΟ		
	ΡΕΙ	ΤΙ	ΓΕΙ	
ΟΣ	ΚΑ	Α	ΚΗ	ΟΣ
	ΣΠΙ	ΜΕ	ΒΑΛ	
		ΒΟ		

Τέσσερες μεγάλοι θάλασσαί.

β.) Γρόφος

Έστάλη υπό του Γεωργ. Φτιαρά

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

Γρόφος Ελληνικός.

Έστάλη υπό του Στρατηλ. τ. Έλλήνων

Αύσεις του 59ου φύλλου

α.) Δούναβις, Ση. δ.) ANGLE

185ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ο τρέχων 178ος Διαγωνισμός,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

1.—Εις τόν διαγωνισμόν τούτον

2.—Έκαστος τών διαγωνιζομένων

3.—Κάτωθεν της τελευταίας

4.—Απορούσα, Αιτή, δέν μου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, την 10 Σεπτεμβρίου 1919.

Στερεότυπον: Δέν άπαντώ εις ερωτήσεις και άπορίας, που εύκολα βρσκει καθένας την άπάντησιν και την λύσιν στόν «Οδηγόν του Συνδρομητού», άμα τόν διάβαση προσεκτικά.

ΘΑ χαρήτε σήμερα με την Προκήρυξη του 185ου Διαγωνισμού. Και μάλιστα οι νέοι συνδρομηταί, που δέν μπορούσατε ακόμη να στείλετε Πνευματικά Άσκήσεις και... να διακριθώτε. Ίδου λοιπόν ή Ρόδος, ίδου και το πήδημα.

Μιά έκτακτη περίστασις, ο θάνατος ενός μεγάλου Έλληνος ποιητού, έκαμε τόν κ. Φαίδρα νάφιση κατά μέρος τήν άπεργίαν και να σάς γράψω δύο Έπιστολάς. Φενάξομαι τήν χαρά σας και την έλπίδα σας ότι θά έξακολουθήση, Έ, ποιός τόν ξέρει... άμα έγινε ή άρχή...

Η Μεσοσηνακή Ακτή μου γράφει: «Το Φιδόρο του Λεβάντε, που φαίνεται πως είναι ένας χαρακτήρ εύθυμος, θέλει φυσικά ή Σ. Σ. Σ. νάχη εύθυμα κορμί. Δέν λογαριάζει όμως, ότι «όλοι δέν μπορούν να γράφουν εύθυμα, έστω κι' αν θέλουν». Και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι όποιος μπορεί, ά, γράφει.

Ο Άριελ έλσις φρονεί, ότι ή εύθυμογραφία είναι πολύ δύσκολη. «Απ' όσα τουλάχιστον εύθυμογραφήματα παιδιών διάβασα ως τώρα, —λέγει, — γέλωτα όχι τόσο για το χιούμορ τού, όσο για την γλοιότητά του».

Και ή Λιλία: «Δίκα παραπονεταί το Φιδόρο του Λεβάντε. Τα φαίδια στη Σελίδα μας είναι σπάνια κι' αν βρεθί χαμμάτι φορά κανένα τέτοιο, θναί σαχλό ή πολύ γνωστό. Τι έγιναν λοιπόν όλοι αυτοί που έλαμπαν άλλοτε στη Σελίδα; Άς βάλουν πάλι τα δυνάτα του...»

Ο Τεύθρας συμφωνεί με το Φιδόρο του Λεβάντε: «Βλέπω πως, ό,τι γράφουν οι νέοι, χειρίζη ή λύπη. Τα ποιήματά τους; πένθιμα, οι στοχασμοί τους πένθιμοι κι' αυτοί. Γιατί άρα γε; Δέν θά μπορούσαν να γράφουν ένα εύθυμο κορμί, που να κάνη και τόν αναγνώστη να γελά; Δέν τόν πιστεύω. Θά μπορούν, αλλά βλέπουν μερικούς; που γράφουν πένθιμα και τούς μιμνούνται, για να μη φανούν ντεμοντέ. Γιατί βλέπω πως κατάντησε μόδα...»

Κι' άλλου μου γράφουν γι' αυτό το ζήτημα, αλλά θά τούς άκούσουμε στο ερχόμενο, για να μη γεμίσω σήμερα δλη ή Άλληλογραφία...

Φλάμπουρο της Δευτεριάς, αυτό κι' έγώ προσπαθώ: να μην άπαντώ 'ς αυτή τη Σήλη, παρά για πράγματα γενικού ενδιαφέροντος, τα δέ άλλα, τα προσωπικά να ποίμα, να τα βάζω στους Άσπασμούς. Κι' αν δέν μπορώ να τόν κάνω πάντα, σημαίνει ότι οι φίλοι μου δέν μου γράφουν πάντα για τίποτα σπουδαία ζητήματα. Η άλήθεια όμως είναι, ότι όποιος έχει την καλή διάθεση να ώρεληθί, ώρελείται από κάθε μου άπάντηση, και για το πιο άσημάντο πράγμα.

Απορούσα, Αιτή, δέν μου έγραφε τώσον καιρό, δέν έφανταζόμουν όμως, και τόσο μεγάλο δυστύχημα...

μ... Τι φοβερό! Να πεθάνω δ καίμενος ο μπαμπάς και να σάς άφισή μόνους; σε ξένον τόπο!.. Ένωσώ δλη σου τη θλίψη, όχι όμως και την άπεισίαν σου. Ο Θεός είναι μεγάλος και δέν άφινει κανένα να γαδί. Αυτόν παροκάλεσα για σένα, όταν διάβασα το θαυρόδρεκτο γραμματάκι σου.

Μην άνησυχής, Άγριοκάτσικο, κι' ή θέση σου στόν Έρασιτεχνικό Σύλλογο είναι πάντα φυλαγμένη. Όστε έχασες σπουδαία πράγματα αυτό τόν καιρό που έλειπες, γιατί οι έργασίες του Συλλόγου δέν άρχισαν τακτικά. Τα παιδιά γυμνάζονται τώρα σε μερικά κομμάτια, που δέν θά παιχθούν ποτέ, αλλά έτσι, γι'άνα βλεπή ο κ. Φ. τι μπορεί να κάμη καθένας, για να γνωρίση το ύλικο του. Λοιπόν, σε περιμένουμε.

Χάρω που έγινες καλός, Γλυκειά Ανόμνησις, κι' έπιθυμώ να μου γράψης τώρα συχνά. Αλλά ν' άφίσης κατά μέρος τα παράπονα, γιατί αυτή ή προτίμησις που λές, όφείλεται άπλυστα σε μία σύμπτωση. Πιστεύω το άφου σου το λέγω: σκόπιμες προτιμήσεις δέν κάνω ποτέ και σ' αγαπώ όσο κάθε άλλη...

Στρατηλάτα τών Έλλήνων, δέν ξέρω καλά και θά μπορούσες να ρωτήσης ένα νομικό. Νομίζω όμως, ότι φρόνος λέγεται ή δολοφονία, το προμελετημένο έγκλημα, ενώ το άλλο λέγεται αναίρεσις.

Το Άήτητο Εύζωνάκι μου γράφει, ότι τόσο του άρεσαν οι «Φοιτηταί» που τόσο είδες στο θέατρο μια φορά, ώστε περιμένει με μεγάλη άνυπομονησία να τούς ξαναπαίξουν, για να πών να τούς ξαναϊδών. Ένωστα του και θά δοθούν πολλές ακόμη φορές. Έίκοσι παύθηκαν ως τώρα. Κανένα ελληνικό έργο, τα τελευταία χρόνια, δέν είχε τόση έπιτυχία, όστε από τα έργα του ίδιου συγγραφέως, που ως γνωστόν έσημειωσαν τόσο μεγάλες έπιτυχίες.

Διαβολοκόριτος, αν ή Μ. Ι. είναι άγύρι ή κορίτσι, αυτό μπορεί να το ίδης σάς; Έγκρισις τών Ψευδώνυμων. Τα Ψευδώνυμα τών άγνωστών έχουν κοντά τους ένα Α και τών κοριτσιών ένα Κ. Και 'ς αυτό δέν χωρεί άπάντη, γιατί είναι πράγμα που πρέπει κανείς να τόν ξέρη, αν δηλαδή ο άγνωστος που τόν προτείνει Μ. Μυστική ή ό,τιδήποτε άλλο, είναι άγύρι ή κορίτσι.

Καυάτις, Γ' έπαινον έπηρες κι' όχι Γ' βραβεΐον, όπως νομίζεις. Από τα βιβλία του κ. Ξενοπούλου που «σε τραβάνουν», δέν υπάρχουν παρά οι «Περίε: στόν «Ήλιος», ο «Κακός Δόσμος», ή «Στέλλα Βιολάντη», ή «Μητριά» και οι δύο τόμοι του «Θεάστου». Όλα τέλλα είναι έξηνηνημένα. Κάπου-άπου, κατά τύχη, βρσκεται κανέν άντίτυπο στα βιβλιοπωλεία. Πολύ-πολύ μ' εύχαρίστησαν τα πρώτα έργαματά των νέων μου φίλων: Άριστ. Ν. Τζίκια, Τσουκνιδας, Άδρας και Μυριας. Έλπίζω ότι θά μου γράφουν τακτικά και θά διακριθούν εις τόν κύκλον μας.

Είπαμε για τη χαρά και τόν ένθουσιασμό που έπροξένησεν εις τόν Διαπλάσιον όσον ή «Αθηναϊκή Έπιστολή» τού προηγ. φύλλου, ή πρώτη ύστερ' από τώσον καιρό. Όλοι πιά γι' αυτή μου γράφουν! Αλλά τα εύχέλως έννοούμενα παραλείπονται. Έπειτα δέν υπάρχει και χώρος.

Ώραιας Έπιστολάς μου έστειλαν αυτόν την έβδομάδα και οι έξης: Δικηγόροι τών Συνδρομητών. Αύτοκράτειρα τών Βυζαντίου, Τραυματίας τού Σκρά, Κίμα τού Αγαίου, Φαληρική Άύρα, Θοράμβος της Έλθερλας, Μικρά Ήγεμονίς, Ήλδορίτης, Γλυκειά Έλληνοπούλα, Λαδομένος Ποιτικός, Δοξαμένο Γιαγαράνι, Θελλκτική Κωνσταντινούπολις (άπό την Πόλη τώρα πιά) Δουκίς Άδρας, Φοίβος Απόλλων, Κέδοικ Ήροολ, Πατρινο Ναυτόπουλο, Μελαγχολική Σεληνολάτρης, Σημαία τού Βυζαντίου, Μανιατοπούλα, Δουκιά δέ Λαμερμούδ και Άλκηνς.—Έφέτελεσα τās παραγγελίας των και τούς εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

Από την Κέρκυρα έλαβα μια βραχεία έπιστολή με ένα πεντόδραχμο ή τούς «Φοιτηταί», αλλά χωρίς υπογραφή. Έπίσης από τās Αθήνας, μια έπιστολή με δραχμή για λυσοχαρο. Από ποιούς είναι; Άς μου γράψουν τα όνόματά τους, που τά έέχασαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοσταί, αν δέν συνοδεύεται άπό τού δικαιώματος, δρ. 2. Τα έγκρινουμε ή άνανοσταί, αν δέν συνοδεύονται άπό Α άνήκον εις άγρία, και όσα από Κ εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νηρηίς, κ. (ΑΑ). Δοξαμένη Μάνη, κ. (ΕΒ). Άύρα, κ. (ΕΙ).

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Η-ρος τού Σουλίου, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50

Διά τās περιπλέον 10 λεπτά ή λέξις. Μ. Μ. έπιθυμούν νάνταλλάξουν: το Κόκκινον Κερασάκι με Βοσκοπ. τ. Πηλ., Κυκλαμ., Ναυτόπ. τ. Βοσπ., Σκανδαλιάρη, Φράουλ, Καμύλ. Μυγκέ, Μητρο. Κουρνόγ.—ο Όμηρος με Έλενθ. Έλληνισκ., Λέαν, Λευκαύμ. Αιγ.—ο Έρως τού Σουλίου με Άλκην, Έλενθ. Έλληνα, Ιππότ. τ. Τύχ., Σοφολόγιον, Όμμερ., Λαίδη, Ρεζεντά, Λέαν, Έλληνοπούλα.—δ Πασαφίλων με Φιλενθ. Έλληνα.—δ Φαίδων με Σεφ. Αλόη, Αίμν. τ. Λαμαρτ., Φιδόρο τ. Λεβ., Ανυπόστ., Μαστρον.— ή Πατριωτική Ένωσις με Λιλίαν Γιάννην Άγιάν, Τσαγ. τ. Δευτερ.

—ή Μανιατοπούλα με Σεφ. Αλόη, Ψεντ. Κουκλ., Μαχαράφ. Γιωάνν. Άγιαποστολτ., Όμηρον, Άλκην.—ή Σημαία τού Βυζαντίου με Ναυτόπαϊδα.—το Μειδίωμα της Νίκης με Αυτόκράτειρα. τ. Βυζ., Μελαγχ. Κοιτιμισκ., Αδρτ. τ. Μουσικής, Τρικυμ., Άσην, Άριελ, Βοσκοπίδα. Τεύθρ.—ή Δοξαμένη Μάνη με Μανιατοπ., Ρεζεντ., Φεμισίστρ.—δ Δικηγόρος τών Συνδρομητών με Ζούντς, Αδρ. Άρλενκί, Τάγκς.—δ Αύτης Γορδίου με Μητρο. Κουρνόγ., Άγγ. Καμύλ., Βοσκοπ. τ. Σκουρόβ., Κεκαϊδιστ., ο Χατζής Πορμετιανός με Σεπ. Αδόφ., Σανθ. Έλληνοπούλ. Διπλόν.—ή Καστανή Λεοβιοπούλα με Έλμιναν, Δοζαμ. Γιαγαράν, Ιουδίστ, Σαμωτοπούλαν, Δελν.—ή Καστανή Χιωτοπούλα με Έλιοπερίχυντο, Χαρογεννημ., Αιτιλοφόρ. Σπαρτιάτην.—ή Ήλιονένητη με Φλδρ. Ροδ. Έλιοπερίχ., Νάρεδ. Αλόην.—ο Έρως τού Σουλίου με

Δοξα. Γιαταγ.· Ἑλλην. Τρόπ.· Σπινθ. τ. Ἑλευθερίας.—τὸ Διαβολοκρίτιστο μὲ Μεγάλ. Ἰδέαν. Φιλελεύθ. Ἑλληνα, Ἀλκην, Ἑλληνόπυρον, Φρόντον, Τόσκαν, Ζώντες, Ἀνυπόταχ., Ἡλιογέν., Ναυτοπαίδα, Ἀγιοποστολ., Κατοργάν, Κυθέρ., Δέναν, Δελέν, Μονοκολάτορ., Ἡλιόλουστ., Ὀμηρον, Χουσαλίδα, Ἑλχουσον, Ἰουδίθ, Ἀνθεμίδα, Νοσταλγίαν, Τσαχπιναν, Μπουνέι., Ἑλβαν, Ἀνναλουζ., Κυκλαμ., Φαντάζιο.—ἡ Κελαϊδίτσα μὲ Ἡλιοπερίχ., Τρυφ. Παρθ., Δικην. τ. Συνδρομητῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Τορπιλλοβόλον 11 (κομμιὰ προσβολή· ἀφοῦ ἦτο ἐν ἀγνοίᾳ σου, τὸ ἔφερα εἰς γνῶσιν σου) Δεσμώντην (θὰ τὸ κρατῶ ἄλλὰ τὸν ταχυδρ. ὑπάλληλον πού δίδει τὸ φύλλον σου εἰς ἄλλον,μποροῦσες νὰ τὸν καταγγείλῃς εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ταχυδρομείου) Πρίγκιπα τοῦ Γέλωτος (μὴ δίνῃς σημασία· καθένας γράφει ὅ,τι τοῦ καπνίσῃ· πότε ἀπὸ ἀνοησία του ἢ ἀμάθεια, πότε ἀπὸ πάθος καὶ συμφρόν.) Ἀτρώδοντα Δέοντα (βραβεῖον ἔστειλα) Γοργόν Ἀλιάκμονα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σου, πού εἶναι μανιῶδης ἀναγνώστης μου) Μεγάλην Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάδιμα) Ἀγκοῶν (μὲ μολύβι δὲν φωτογραφεῖται γιὰ νὰ δημιουργηθῇ· ἂν μὴν ἔστειλες τὸ πρῶτότυπο, ἢ ἓνα ἀντίγραφο μὲ μαύρο μελάνι, μάλιστα) Ἦρωι τοῦ Σουλῶν (χαίρω πού ἔγενες καλά καὶ σοὺ εὐχομαι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα) Μεγάλην Ἰδέαν (σύμφωνοι) Πικροδάφνην (εὐχαριστῶ πολὺ· οἱ ἐξάδελφοί ὄχι· μόνον οἱ ἀδελφοί· τὸ λέει καθαρά ὁ Ὀδηγός) Ρόδο τοῦ Ἡλιογάβελον (ναί, πολλοὺς φίλους ἔχω ἐκεῖ, ἀλλὰ σὺ μπορεῖς νὰ μοῦ κάμῃς κι' ἄλλους) Σεπτεμῶνον Δόροδον (σ' εὐχαριστεῖ πολὺ, ἀλλὰ δὲν σὲ ξαναεἶδε· εἶσαι ἀκόμα ἀρρωστος;) Βελζεβοὺλ (ἀνῆκει εἰς ἄλλον) Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων (ἐστάλησαν τὴν 26 Αὐγ.) Γεώργ. Δ. Β. (μὰ τί εἶπαμε; χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται· αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτό) Συριανὸν Τσαχπινάκι, Φαέδωνα, Ἀστροφεγγιάν, Τασίαν Παλ., Ψηλὰ Βυνά, Ρόδον τῆς Ρόδου κτλ. Γοργὴν Ψαροπούλαν, Πατριωτικὴν Ἑνασίαν, Οὐράνιον Θόλον (ἔλαβα εὐχαριστῶ· ἔστειλα.) Σαραφοντοῦλε, Ἀνακτηθὲν Ἰδεῶδες, Σεπεί. Α., Καστανὴν Δεσβιπούλαν, Ἀρχ.τῆς Φυλῆς (εὐχαριστῶ.) Ἰωάν. Δ. Διομ., Βοσπορίδα, Δημοκρατίαν, Ψωφιδέα, Ἰππότην τῆς Τύχης, Μειδίαν τῆς Νίκης, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Χιονισμένην Μαδόραν, Ἀνεμοστρόβιλον (ἔστειλα.) Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοῖξα μετὰ τὴν 9ην Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσι ἀμέσως τὴν νέαν τὼν διευθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 183ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων 77βρίου—Νομβρίου. Αἱ λύσεις περταί μέχρι τῆς 3 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

559. Δεξιόγριφος

Γράμμα καὶ ὄργανο γλυκὺ
Ἐπῆγαν σὶ περδὸν
Καὶ δένδρο ἔαμαν εἰς
Ποῦ τὸ θαυμάζον ὄλοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νικητοῦρου Δάφνης

560. Στοιχειόγριφος

Ἐνα γενάρχην ἔακουστον
Ἀν' ἀποκεφαλίσῃς,
Κάποιον Αἰγύπτιον θεόν
Εὐδύς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀεῶς

561. Στοιχειστονόγριφος

Ἀπὸ Πέρσῃ βασιλέα
Κάμω ἐν αἰρετικόν,
Τὸ κεφάλι τοῦ ἀποκόπτων
Καὶ τὸν τόνον του κινῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀερονάουτου

562. Δημῶδες Αἰνίγμα

Ἄσπρο εἶναι τὸ χωράφι
Καὶ μαλαροῖνός ὁ σπόρος,
Καὶ μιλεῖ καὶ συντυχαίνει
Σὺν κι' εἰμένοι πού τὸ σπέρνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστ. Ἑλληνος

563. Ταῦ

+	+	+	+	+	+
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*

1. Ἀρχαία πόλις τῆς Περσίας.
2. Βισσιλὺς τῆς Ἡλίδος.
3. Μήτηρ ἡρώων.
4. Φυτόν παρόχθιον.
5. Πιπτόν ἐξωτικόν.
6. Λουτρόπολις Ἑλληνική.
7. Θάμνος εὐώδης.

Οἱ σκαυροὶ καθέως Ρήτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

564. Παραλληλόγραμον

Σ***Σ Νίντικατισταθού
Κ***Σ οἱ ἀστερίσκοι διὰ
Τ***Σ γραμμάτων οὕτως,
Φ***Σ ὥστε νάναγνώσκωνται
Μ***Σ διὰ δώδεκα λέξεις,
πέντε ὀριζοντίως καὶ

ἑπτὰ καθεύως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Σέφους

565-569. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐλὸς ἑλίου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν μετὰ ἡ ἄνω ἀναγραμματισμοῦ. Ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄνος, Κύρος, ἔμπορος, κακός, πόνος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ναυτοπούλας

570. Γεταροστιχίς

Τὰ τέταρτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖοτατον Βισσιλέα:

1. Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.
2. Εὐώδης ἄνθος.
3. Ἀσθησις.
4. Ποταμός τῆς Ἑλλάδος.
5. Ζῶον εὐγενές.
6. Κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσόμαλλον Δέρας

571. Φωνηεντόλιπον

ν-ζ-τς-κ-λς-ρ-σς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμήτου Ναύτου

572. Γεῖφος

	τι	τι	τι
Ο	οὐς	τι	τι
	τι	τι	τι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης τοῦ Ἀργού

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήναι.

Θὰ ἐκδοθῶν προσεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΦΘΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο.

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἐκδόσις πολυτελὴς καὶ περιορισμένη:

Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντας

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμᾶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγὴν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθῶν τόσα ἀντίτυπα, ὅσα θὰ εἶναι αἱ μέχρη τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελίαι.

Πάντως ὅμοι ὄχι περισσότερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχομεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὡστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ χρήματα θὰ ἐπιστρέφονται.

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄπλα στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὰ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὰ κεφαλαία λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

(10'-543)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΩΤΗΣΗ ΜΟΥ

Ἀπ' ἐς, λιγοστὲς ἀπαντήσεις πούλαβα, τέσσαρες μονάχα μποροῦν νὰ κριθοῦν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ε. Φάντη (διῦτερο βραβεῖο), ἄφραστα ψυχραῖος γιὰ νὰ σωθῇ ἀπ' ἐς καταστροφῆς πού δημιουργεῖ ἡ φαντασία του, τοῦ Τραγουδιοῦ τῆς Δευτεριᾶς (τρίτο βραβεῖο), καλλιτέχνης ἀπ' τοῦς πεῖδ οἰσθηματικῶς, τοῦ Ξένου Νεανία (τρίτο βραβεῖο), λὲς καὶ ξεχνάει πῶς εἶναι ἄνθρωπος ὅταν γράφῃ, καὶ τοῦ Χ. Ἡλιοπούλου (ἔπαινος) ἀρετὰ βαθὺς σὲ σκέψεις.

Αὐτοὶ μόνον, ἂν ὄχι ὁλότελα, μ' ἐνοίωσαν. Οἱ ἄλλοι παρεξηγῶντες με παραστρατοῦν πολὺ. Ἀέζουν ὅμως ἀρετὰ οἱ ἀπαντήσεις τῆς Ρελεντιάς, τοῦ Μικρασιατῆ καὶ τοῦ Ν. Ράλλη καὶ λιγώτερο τοῦ Δ. Τασσὰ καὶ τῆς Ἐνδόξου Νίκης. Ἀπαντήσαν ἀκόμα καὶ μερικοὶ ἄλλοι, μὰ ἀνάξια.

ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ

[10'-544]

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Α'.

Πῶς φανεράςτε τὸν στεγρὸν ἄνθρωπο; Ἀπαντήσεις θὰ δεχτῶ ὡς τὸν Νοέμβριον. Τίς καλὲς ὅς τις βραβεύσω μ' ὅσο μπορῶ περὶ καινούριον τρόπο. Γράψτε: Ἀρνεῖσθαι Μυριτίλην, Ρ.Ρ. Ἀθήνα.

ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ

[10'-545]

Σύλλογος Ἐνωσις. Ἀντιπροσωπεῖται Κίος; Ἀντ. Λαζαρίδης. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι: Γεωρ. Καχρίμνην, Ἐπικούρου 8, Ἀθήναι.

[10'-546]

Στὸν ἀγαπητὸν μου ἀδελφὸν Σαῦθρον εὐχομαι χρόνια τρισευτυχισμένα. Μεγάλῃ Ἰδέα

(10'-547)

Ἀνακαλῶ ὅσα ἔγραψα γιὰ Σβέντζο ἌΝ ἀνακαλῶ τὴν Ἀγγελία τοῦ Φρόντε, εὐχαριστῶ γιὰ εὐχάς.

ΧΡΥΣΘΕΜΙΣ

(10'-548)

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

(10'-549)

Ὁμιλον Δεσποινίδων: Εἶνε ἀνῆθεια. Γιὰ τὸ κεφάλι ὅμως πού πρῶτοςκέφθηκε κι' εἶχε τὴν πρωτοβουλία, ἡ πατρίδα τοῦ Ἀλκαίου· εἰς τιποτένια νὰ τὸ φιλοξενῇ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΟΠΑΙΟ κ. ἄ.

(10'-550)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ Α. ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΩΝ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τῆς Ὀμοσπονδίας συνελθὼν ἐπ' αὐτῷ ἀκούσματος τοῦ πραξικοπηματιῶτος [10'-492] τῆς Καστοῦνης Δεσβιπούλας καὶ Σίας, ἀποφασίζει:

Ἀπαεῖ τὴν ἐξήγησιν τῶν λόγων, οὔτινες τὰς παρεκίνησαν νὰ προσβάλουν σύλλογον ὡς ἡ Ὀμοσπονδία, ἥτις ἔως τῶρα οὐδὲν προσέβαλε καὶ ἐκπληροῖ τὰ σκοπὸν τὸν εἰρηνικώτατα. Κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ συλλόγου ὅστις τὴν ἐνίκησεν—ἐάν τῶντι ἐνίκησῃ ποτὲ. Δίδει ἀπόλυτον πληρεξουσία εἰς τὸν Πρόεδρον, ΒΟΜΟΝ Τ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΔΗ καὶ τὸν μυστικόν σύμβουλον αὐτοῦ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ νὰ ἐνεργήσωσιν ὅπως θέλωσιν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

[10'-551]

Κρίσκει τῆς Μυτιλήνης, Γιὰ τὴν τόσο σπουδαία ἀνακάλυψαν, τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. Βωμὸς τῆς Ἑλευθερίας (10'-552)

Φόρο τοῦ Λεβάντε, εὐχαριστῶ πολὺ. Μανιατοπού